

JAROSLAV JAN PAULÍK

ARIZONA

Jaroslav Jan Paulík

LEDA 2020

I. KAPITOLA

TRAMPSKÝ KLUB ZELENÁ LIŠKA

Vlak se řítíl z tunelu protínajícího čedičovou skálu s pekelným řevem železa a kamene.

Pak se skoro měkký rytmus píšťů, kolejnic a kol lehce odrážel od sytě zelené trávy náhorní roviny jako slonovinová koule odbíhající od mantinelu.

Po pravé straně se zaleskla hladina řeky jako čerstvý vryp leštěnce olovnatého. Na ní zápasily se spodními proudy parníčky poháněné touhou hledačů efemérního štěstí, které se skrývá v řídkých stínech chuchelského háje.

Několik hnědých panen v nedbalkách se vrhalo do stříbrné vody z paluby hausbótu s červeno-zelenou vlajkou, prodavač sodové vody v dřevěné boudě na břehu

řecky si zapaloval dýmku. Kouř stoupal k obloze rovně a ladně jako palma.

Na peroně příštího nádraží stál předvoj ostrých hochů Divokého západu. Chlapíci z Libně, Žižkova, Košíř, opření o pomerančovou zeď, si cpali dýmky, kroutili cigarety a s hrdinským sebezapřením žvýkali bulharský tabák, z kterého hnětli chlupaté koule na způsob odřených kaštanů.

Včera se pokoušeli vyspat v nádražním skladišti, byli však zapuzeni uniformovaným mužem s lampou, který příšerně klel. Přenocovali tedy porůznu v šípkovém trní nebo listnatém podrostu nedalekého lesíka, znepokojování nepatrně hajným a několika četníky.

Ranní kuropění je zastihlo v silničním příkopu, jak pijí whisky vlastní výroby.

Pak si oblékli přes kalhoty plátěné nohavice po stranách rozstřižené, obarvené hnědě barvivem na velikonoční vajíčka a opatřené bohatými třásněmi, obtočili si hlavy barevnými šátky a kymáceli se k nádraží, aby, divocí synové prerie a biografu, po celý den udivovali greenhorny jedoucí na výlet ve vycházkových šatech.

Dvě černovlasá pacholata se rozplakala, uměli kovbojové odplivovali daleko žluté sliny a hovořili slangem.

Knut a Klapka vyklepali své dýmky a zažehli civilní cigarety, aby takto manifestovali své opovržení nad bombastem a operetním brakem trampského života.

Hloučky trampů v tradiční uniformě houstly.

Na skalách praskaly signální ohně ohlašující příjezd vlaku, v kaňonu za Zbraslaví drobný zvěd posupně ohledával koleje a neochotně ustoupil, když se k němu vlak rozhodně řítí.

Otec černovlasých pacholat zachmuřeně prohledával kapsy. Našel malý perořízek s perleťovou stříenkou a pečlivě jej brousil o gumovou podrážku žlutého střevíce. Tato rozhodnost pacholata poněkud uklidnila.

V Libřicích sedělo asi tucet trampů kolem plápolajícího ohně.

Dva kuchali loveckými tesáky ukradenou slepici, několik jich poráželo asi metrový smrček. Kolohnát v kostkované košili přibil nožem své šedé sombrero na tabulku s nápisem ZAKÁZANÁ CESTA a cvičil se ve střelbě. Koule jeho starodávného revolveru mýjely s nehezkou umíněností obojí a urážely štětky borovice v pozadí.

Tato krajina byla už v moci trampů.

Přednosta stanice, kterého trampové nazývali zvukným jménem *Muž ze Semaforu*, je uctivě zdravil, směje se hlučně a poněkud nuceně.

A v této krajině, dobyté pozici, jež byla prvním opěrným bodem trampského tažení po pražském okolí, se poprvé vyskytly ženy, které jsou sladkou odměnou vítězů.

Jedna z nich, spojující rafinovanost městského vkusu s drsnými požadavky pustiny, měla na sobě hedvábné

punčochy, béžové střevice s francouzskými podpatky a zelenou flanelovou košili, vystřiženou s příjemnou smělostí. Kouznila na své plavé hlavě bohaté vlny želíz-
kem, které ohřívala na malém lihovém kahanu.

Druhá ošetřovala bojovníka, který se poranil, když pil z láhve, jíž urazil hrdlo o kolejnici. Dívka mu lepila na tvář růžovou anglickou náplast v tvaru srdéčka.

*

Předvečerním vzduchem táhla vůně hořícího syrového dříví, když Knut a Klapka rozvínovali stanové plátno v lese, který patřil obci Petrovu v době, kdy ještě nebyli trampové.

Praskla suchá větev, Klapka strnul a s vytřeštěnýma očima hleděl na protější křoví.

Z listí trčela ruka v černé kožené manžetě třímající těžkou armádní pistoli.

Knut a Klapka se na chvíli proměnili ve skupinu, která by byla mohla být vymyšlena sochařem jako alegorie velkého překvapení. Pak zmizeli v křoví, stanové plátno zašustilo, jeho cíp se kmitl po suchém listí jako ocas vyhublého kajmana a na bojišti trčela osamocená bambusová tyč jako zapomenutá měřičská hůlka.

Z houštiny se vynořil malý hnědý chlapík s krátce ostříhanými šedými vlasy, v sametových kalhotách

zastrčených do nízkých holínek. V pravé ruce držel pistoli, v druhé standartu s nápisem T. K. ZELENÁ LIŠKA a dosti věrným obrazem měděnkově zeleného zvířete.

Vystřelil k obloze a zabodl standartu doprostřed planinky. Nato založil ruku s pistolí za záda, druhou přejížděl dlouho neholené tváře a chodil sem a tam v úporném přemýšlení.

Oba přátelé byli zdrceni banálností této komedie, nicméně vůně střelného prachu osvěžila dobrodružné pudy, které dřímaly na dně jejich srdcí.

A za chvíli ostřelovali usilovně standartu s domorodou lesní šelmou, nadávající si bláznů a šilenců, což je přibližně totéž.

Malý tramp vzpažil ruce i s pistolí. Když střelba ustala, chopil se standarty a důstojně odcházel.

Knut a Klapka klouzali rychle po úzké pěšině z písčité stráně. Brzo za sebou zaslechli praskání větví a šelest plížení.

Přeskočili nepatrný potok a vyběhli na kopec.

Naproti nim se míhala mezi větvemi hnědá a šedá sombrero, načež nastala přátelská a formální přestřelka, při níž koule rozstříkávaly vodu potůčku a zdvíhaly obláčky prachu.

Bitva se skončila idylicky, ale podle všech pravidel.

Z houští se vynořil velký chlapec v žlutém žirardáku, s šerifskou hvězdou na košili a mával dámským kapesníčkem s krajkovou obrubou.

Zdvořile pozdravil a prohlásil potok za hranice území TRAMPSKÉHO KLUBU ZELENÁ LIŠKA.

*

Našli udupaný kus půdy kolem odřené dubu, opuštěné tábořiště se stopami indiánského baletu, kterým se počínají tramské orgie o jedenácté v noci za doprovodu bendž, v diskrétním světle měsíčního srpku.

Malé údolí, ohrazené stráněmi porostlými akáty, působilo dojmem bezpečnosti a pohodlí.

Z okraje kruhu, kde vyrůstala tráva, vedly široké cesty do křoví, k útulkům lásky a lovištím. Trampové tam pátrali po králíčích norách, obklopovali vchod a zabíjeli kouřem vypuzené šedivé hlodavce ranami z pistolí. Malá zvířátka naposled hladila mateřskou zemi měkkými tlapkami v smrtelné křeči, zatímco sluneční zář a zelená stráň se vesele zrcadlily v jejich uděšených očích.

A v týchž místech, na téže řídké a zdupané trávě spočívaly v noci hlavy tramských krasavic, jejichž zněžnělé a jakoby udivené zorničky přijímaly mdlý svit blednoucích hvězd.

Na tomto loveckém a lyrickém místě Knut a Klapka prodělávali počátek podivuhodné metamorfózy. Měnili se zároveň s krajinou, která nabývala charakteristických forem zámořské divočiny v prudké vůni kouře, jenž srážen večerním větrem se plazil po zemi, řídnul a šířil se v modravou clonu.

Láhev rumu pomalu kolovala, pak druhá.

Knut, leže na zádech, zahrál na bendžo několik blues, z nichž každé další bylo smutnější a méně dokonalé. Řeřavý kruh ohniště žhnul v černém údolí jako velké neklidné oko, někde v lese tremoloval sýček, zvuk stoupal a klesal v jednotvárné a melancholické kadenci.

Klapka provozoval s prázdnými lahvemi snadnou žongléřskou hru. Alkohol jim naplnil hlavu lehkým šumotem a lechtal je v konečcích prstů.

– Půjdeme, řekl Knut.

Vstal a posypával žhavé uhlíky hlínou a drobným kamením.

– Kam? zeptal se Klapka, který seděl na patách a rytmicky se kolébal.

Knut se ohlédl na prázdné láhve, na jejichž černém skle hasl poslední červený odlesk ohně.

Klapka se koketně a zchytrale usmál a připjal si k pasu sbalený nepromokavý kabát.

*

Měsíc se kolébal jako velký růžový lampion, úzké pruhy kolejnic pod strání se leskly jako dva ocelové dráty, náhle přetáté v záhybu u vysoké fantastické skály.

Dobrodruzi kráčeli bez přílišné opatrnosti a zvolna hustou a lesknoucí se mlhou alkoholu, koupali se v ní s nadšením, podbarveným neurčitým smutkem.

Náhle vyšli z lesa.

Tmavá pole ležela před nimi jako příkrývka na krásě dne a na jejich konci z domu s dvěma osvětlenými okny sentimentální píseň, hraná špatným gramofonem, zněla jakoby odkudsi z druhé strany.

Na plaňkách plotu viselo půl tuctu sombrer, pod nimi zhrouceně seděl parlamentář z bitky na kopci a opřený dlaněmi o zem pozoroval vytrvale dno svého slaměného klobouku.

Když jej důrazně probudili ze zadumání, pokusil se netečně zvednout ruce obvyklým způsobem mužů ze Západu, kteří se vzdávají. Pak se převalil na bok a usnul.

Knut a Klapka, mírně se potácejíce, vstoupili do místnosti. Kouřem dýmek třpytila se roura gramofonu ve světle petrolejové lampy. Klapka těžce usedl na židli u dveří.

Na toto gesto se sklonilo šest revolverů, které se zvedly od stolu s gramofonem.

Kamarádi, náhle vystřízlivělí, ohlíželi se opatrně kolem sebe. U nálevního stolu stál dlouhý hubený hostinský v bílé zástěře a míchal podivný koktejl z několika lahví domácí kořalky.